

Ir svarīgi īpaši aizsargāt noteiktu personu — proti, kreditoru, mazākuma akcionāru un nodokļu iestāžu — tiesības un intereses, taču šāda aizsardzība jānodrošina atbilstoši samērīguma principam, kā to interpretējusi Tiesa.

Šajā kontekstā Portugāles Republika varētu, piemēram, noteikt to nerealizēto kapitāla vērtības pieaugumu vērtību, pār kuru tā varētu saglabāt savu nodokļu suverenitāti, ar noteikumu, ka tas nenozīmē ne tūlītēju nodokļa iekasējamību, ne nosacījumus, kas saistīti ar maksājumu atlikšanu.

Attiecībā uz mērķi garantēt nodokļu pārbaužu un cīņas ar krāpšanu nodokļu jomā efektivitāti, lai gan šāds mērķis ir leģitīms, tas varētu tikt sasniegts ar mazāk ierobežojošiem paņēmieniem, izmantojot Padomes 1977. gada 19. decembra Direktīvā 77/799/CEE ⁽¹⁾ par dalībvalstu kompetentu iestāžu savstarpēju palīdzību tiešo un netiešo nodokļu jomā vai Padomes 2008. gada 26. maija Direktīvā 2008/55/EK ⁽²⁾ savstarpējo palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem paredzētos mehānismus.

Komisija uzskata, ka Portugāles tiesību akti pārsniedz izvīrīto mērķu, proti, nodokļu režīma efektivitātes nodrošināšanas sasniegšanai nepieciešamo. Līdz ar to Komisija uzskata, ka Portugāles tiesību aktiem ir jāpiemēro tas pats kritērijs gan tad, ja juridiskā adrese, faktiskā vadība vai īpašuma elementi tiek pārcelti ārpus Portugāles teritorijas, gan tad, ja tie paliek šajā teritorijā; nodoklis jāiekasē vienīgi tad, kad ieguldījumu vērtības pieaugums ir ticis realizēts.

⁽¹⁾ OV L 336, 15. lpp.

⁽²⁾ OV L 150, 28. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 25. janvārī — Eiropas Komisija/Belģijas Karaliste

(Lieta C-41/10)

(2010/C 80/34)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — G. Rozet un N. Yerrell)

Atbildētāja: Belģijas Karaliste

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nepareizi un nepilnīgi transponējot Direktīvu 73/239/EEK ⁽¹⁾ un Direktīvu 92/49/EEK ⁽²⁾, Belģijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas paredzēti īpaši Pirmās direktīvas 73/239/EEK 6., 8., 15., 16. un 17. pantā, kā arī Trešās direktīvas 92/49/EEK 20., 21. un 22. pantā;

— piespriest Belģijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ceļot šo prasību Komisija norāda, ka Belģijas savstarpējās apdrošināšanas sabiedrību darbība veselības papildapdrošināšanas jomā, kas neietilpst likumā paredzētajā sociālā nodrošinājuma sistēmā, neatbilst Pirmās un Trešās direktīvas prasībām attiecībā uz nedzīvības apdrošināšanu. Ciktāl savstarpējās apdrošināšanas sabiedrības veselības papildapdrošināšanas tirgū tiešā veidā konkurē ar apdrošināšanas sabiedrībām, tām ir piemērojams tas pats tiesiskais regulējums, kāds šīm sabiedrībām. Prasītāja šajā sakarā apstrīd atbildētājas apgalvojumu, ka savstarpējās apdrošināšanas apvienību sniegtie veselības papildapdrošināšanas pakalpojumi ir Pirmās direktīvas 2. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzētais izņēmums, un uzskata, ka apdrošināšana papildapdrošināšanas shēmā nav pielīdzināma "apdrošināšanai, kas ir daļa no likumos noteiktās sociālā nodrošinājuma sistēmas".

Komisija, pirmkārt, norāda, ka Pirmās direktīvas 6. pantā ir paredzēts, ka tiešās apdrošināšanas darbību veikšanai vispirms ir jāiegūst oficiāla licence tās dalībvalsts kompetentajās iestādēs, kuras teritorijā sabiedrībai ir juridiskā adrese. Belģijas savstarpējās apdrošināšanas apvienības attiecībā uz to darbībām veselības papildapdrošināšanas jomā neesot licencētas atbilstoši minētajai normai.

Otrkārt, prasītāja atbildētājai pārmet Pirmās direktīvas 8. panta 1. punkta a) apakšpunkta pārkāpumu, jo savstarpējās apdrošināšanas sabiedrības neesot Belģijas tiesiskajā regulējumā paredzēto apdrošināšanas sabiedrību juridisko formu vidū. Turklāt savstarpējās apdrošināšanas sabiedrībām esot tiesības veikt plašu spektru darbību, kas nav tieši saistītas ar to darbību apdrošināšanas jomā, bet atbilstoši 8. panta 1. punkta b) apakšpunktam sabiedrībai ir jānodarbojas vienīgi ar apdrošināšanu un no tās tieši izrietošām operācijām, neveicot citus komercdarījumus. Belģijas tiesiskajā regulējumā esot arī konflikts ar 8. panta 1. punkta c) apakšpunktu, jo šajā apakšpunktā ir paredzēts, ka sabiedrībai jāiesniedz darbības plāns saskaņā ar 9. panta noteikumiem. Savstarpējās apdrošināšanas sabiedrības attiecībā uz to darbībām veselības papildapdrošināšanas jomā nekādu tamlīdzīgu plānu neesot iesniegušas. Visbeidzot, Belģijas savstarpējās apdrošināšanas sabiedrībām, pretēji Pirmās direktīvas 8. panta 1. punkta d) apakšpunktā paredzētajam, neesot pienākuma izveidot obligāto garantiju fondu.

Treškārt, Komisija norāda, ka saskaņā ar Pirmās direktīvas 13. un nākamajiem pantiem (proti, 16., 16.a un 17. pantu), kā arī saskaņā ar Trešās direktīvas 15. un 20.–22. pantu savstarpējās apdrošināšanas sabiedrībām ir jāizveido pietiekamas tehniskās rezerves saistībā ar to darbību veselības papildapdrošināšanas jomā, kā arī pietiekamas maksātspējas rezerves attiecībā uz to darbībām kopumā. Beļģijā maksātspējas rezerves prasība attiecībā uz savstarpējās apdrošināšanas sabiedrību sniegtajiem papildapdrošināšanas pakalpojumiem tika paredzēta tikai 2002. gadā un šo rezervi aprēķina metode atšķiroties no Pirmajā direktīvā paredzētās.

(¹) Padomes 1973. gada 24. jūlija Pirmā direktīva 73/239/EEK par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz uzņēmējdarbības sākšanu un veikšanu tiesās apdrošināšanas nozarē, kas nav dzīvības apdrošināšana (OV L 228, 3. lpp.).

(²) Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīva 92/49/EEK par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo apdrošināšanu, kas nav dzīvības apdrošināšana, ar kuru groza Direktīvu 73/239/EEK un Direktīvu 88/357/EEK (Trešā nedzīvības apdrošināšanas direktīva) (OV L 228, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 28. janvārī iesniedza Højesteret (Dānija) — Viking Gas A/S/BP Gas A/S

(Lieta C-46/10)

(2010/C 80/35)

Tiesvedības valoda — dāņu

Iesniedzējtiesa

Højesteret

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Viking Gas A/S

Atbildētāja: BP Gas A/S

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Padomes 1988. gada 21. decembra Pirmās Direktīvas 89/104/EEK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (¹), 5. panta, skatot to kopsakarā ar 7. pantu, ir interpretējams tādējādi, ka sabiedrība B, uzpildot ar gāzi sabiedrības A ražotos gāzes balonus, kurus tā pēc tam pārdod, būtu sodāma par preču zīmes pārkāpšanu, ja pastāv šādi apstākļi:

1) A pārdod gāzi tā dēvētajos īpaša dizainparauga saliktajos balonos, kas ir reģistrēti, proti, kā reģistrēts dizainparaugs kā Dānijas preču zīme un EK preču zīme. A nav šo dizainparaugu īpašnieks, bet tam ir ekskluzīva atļauja tos lietot Dānijā un tam ir tiesības uzsākt tiesvedību par pārkāpumiem Dānijā.

2) Pirmo reizi iegādājoties ar gāzi pildītu salikto balonu no viena no A izplatītājiem, patērētājs samaksā arī par balonu, kurš tādējādi kļūst par patērētāja īpašumu.

3) A atkārtoti uzpilda saliktos balonus, kad patērētājs vēršas tieši pie kāda no A izplatītājiem un, samaksājot par gāzi, tā tukšais saliktais balons tiek samainīts pret līdzīgu balonu, kuru ir uzpildījusi A.

4) B komercdarbība ietver gāzes balonu, tajā skaitā salikto balonu, uz kuriem attiecas 1. jautājumā minētais reģistrētais dizainparaugs, atkārtotu uzpildīšanu, kad patērētājs vēršas tieši pie izplatītāja, kuru tas asociē ar B, un, samaksājot par gāzi, tā tukšais saliktais balons tiek samainīts pret līdzīgu balonu, kuru ir uzpildījusi B.

5) Kad B ir uzpildījusi attiecīgos gāzes balonus ar gāzi, baloniem tiek uzlīmētas etiķetes, norādot, ka uzpildīšanu ir veicis B?

2) Ja pieņem, ka patērētājiem kopumā radīsies iespaids, ka starp B un A ir saikne, vai tam ir nozīme, atbildot uz 1. jautājumu?

3) Ja atbildes uz 1. jautājumu ir noraidoša, vai rezultāts atšķirtos, ja saliktajiem baloniem — neskatoties uz to, ka uz tiem attiecas reģistrēts dizainparaugs — būtu piestiprināta (uzspiesta) arī A reģistrēta grafiska un/vai vārdiska [preču] zīme, kura būtu redzama neatkarīgi no B uzlīmētajām etiķetēm?

4) Apstiprinošas atbildes uz 1. vai 3. jautājumu gadījumā, vai rezultāts atšķirtos, ja pieņemtu, ka attiecībā uz cita veida baloniem, uz kuriem neattiecas minētais reģistrētais dizainparaugs un kuriem ir piestiprināta A vārdiska un/vai grafiska [preču] zīme, A gadiem ir piekritusi un turpina piekrist, tam, ka balonu atkārtotu uzpildīšanu veic citas sabiedrības?